

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 116 - 25 Kuruş

2 - Ağustos - Çarşamba - 1950

ARADIĞIM KADIN

EVET.. EVET AMA ONA
HERŞEYİ İZAH EDEBİ-
LİRDİM. NE ZAMAN HA-
REKET ETTİ BABA?

MEKTUBUN TARİ-
HİNE BAK.. O GÜN
HAREKET ETTİ.

SAN REMO... TAKRİBEN 250
KİLOMETRE.. ÜÇ SAATTE VA-
RIRIM ORAYA.. HERŞEYİ ANLA-
TIRIM. KOLLARI-
NI BOYNUMA
DOLAR.

DELİKANLI YAY GİBİ YERİNDEN FIRLADI.

PAVLO!.. NEREYE
GİDİYORSUN?

MATİLDEYE..
OTOMOBİLİM
AŞAĞIDA..

İYİ AMA MATİLDE
SAN REMODA.. HEM
SEN ŞU İŞİ BİR İYİCE
ANLAT BAKALIM..

BENİ MÂZUR GÖR BABA..
ŞİMDİ O YALNIZ VE İZTİ-
RAP İÇİNDEDİR. HEMEN
GİTMEM LAZIM..

ALLAHIN CEZASI.. HİÇ
OLMAZSA SİRLEMONT DA
EVLENİP EVLENMEDİĞİNİ
SÖYLE BARI..

EVLENDİM!

HAY ALLAH
CEZANI KALDIRSIN..
KARIN NEREDE
ÖYLEYSE..

DÖNÜŞÜMDÜ SÖY-
LERİM. ŞİMDİLİK
ALLAHA İSMARLA-
DIK..

ARKASI VAR.

Mr. Blake, Dalton sokağındaki pastahanelerden birini düşünerek için için üzülüyordu. Zira vakit, buluşacakları saati epeyce geçmişti.

Blake ile Westley arasında derin bir arkadaşlık yoktu. Birbirlerini sadece şöyle böyle tanırlardı, o kadar. Westley, mariz tipli, haddinden fazla korkak ve evhamlı bir iş adamıydı. Bu yüzden de hayat sigortası yapan şirketler için ideal bir müşteri olabiliyordu.

Zeki ve kurnaz bir sigortacı olan Mr. Blake de kısa bir zamanda Westley'in sinirleri üzerine tesir etmiye muvaffak olmuş ve onu, hayatını sigorta ettirmesi hususunda ikna ederek müştereken imzalıyacakları evrakı bile hazırlamıştı. Ve şimdi hiçbir şey onu, bu yağlı müşteriyi elden kaçırmak ihtimali kadar korkutamazdı.

Çok geçmeden Westley içeri girdi ve Blake'yi eliyle selâmlayarak karşısına geçip oturdu. Başındaki şapkayı geriye doğru itmişti. Ellerini dizlerinin üzerine kenetliyerek bakışlarını, iri camlı gözlüklerinin arkasından kurnaz sigortacıya dikti.

Onun halindeki durgunluk ve lâkaydiyi sezen Mr. Blake'in aklından bir an için kötü şeyler geçti, fakat çabucak kendini topluyarak cebinden çıkardığı kâğıtları yavaşça ötekinin önüne sürdü ve: "Senetler hazır, efendim. dedi. Hemen imzalıyacaksınız değil mi?"

Fakat Westley, onun söylediklerini işitmemişti sanki. Dalgın nazarla sokağın kalabalığını seyrediyordu. Kurnaz sigortacı çabucak kâğıtlarını topladı ve sesini tatlılaştırarak: "Henüz karar vermediğiniz anlaşılıyor, diye devam etti. Yine buluşuruz inşallah. Geceniz hayırlı olsun!.. Bir yandan da yerinden kalkmış, gitmiye hazırlanıyordu.

Westley'in gözleri birdenbire yuvalarından fırlıyacakmış gibi açıldı, korkunç bir şey görmüştü sanki. Sigortacıya doğru eğilerek yalvaran bir sesle: "Ne olur, gitmeyin, diye inledi. Konuşacak bir insana ihtiyacım ver..."

Zavallı adamın başına mutlaka bir felâket gelmişti ve kendi çıkarından başka hiçbir şey düşünmeyen Blake de bunu o ana kadar farkedememiş olmalıydı. Tekrar yerine oturarak: "Sizi dinliyorum, dedi. Derdinizi anlatın da içiniz rahat etsin. Bana güvenebilirsiniz..."

Westley ürkek bakışlarını etrafta gezdirdi ve sapsarı yüzünü Blake'ye yaklaştırarak esrarengiz bir fısıltıyla söze başladı:

"Sizi pek az tanıyama rağmen bunları anlatmadan duramayacağım, Mr. Blake. diyordu. Bu korkuya yalnız başıma tahammül edemeyeceğim artık... Çünkü... Çünkü ben galiba bir cinayet işledim..."

Blake dehşetten ziyade hayretle ürperdi. Zira bu çelimsiz ve korkak adamın böyle bir şey yapabileceğine, gözleriyle görse dahi kolay kolay inanmazdı. Mümkün olduğu kadar tabii görünmeğe çalışarak sordu:

"Birisini öldürdünüz demek ki. Peki, kim bu?"

Öteki sabit nazarlarını meçhûl bir noktaya dikerek anlatmaya başladı:

"Bu, çok müthiş, kâbus gibi bir şey, dedi. Nereden başlayacağımı ben de bilemiyorum. Dün gece geç vakite kadar arkadaşlarla bir arada oturduktan sonra eve döndüm. Karım beni beklemiş ve nihayet yatmıştı. Ayak sesimi duyunca uyanı. Her zamanki gibi biraz münakaşa ettik. Geç kalışının sebebini bir türlü anlamak istemiyordu. Meseleyi gittikçe büyütürken bana bir de tokat attı.

"Ben hiç mukabele etmedim ve

RÜYAMI?

Nakleden: S. DEMİRCİ

Kadın, başını, kocasının omuzuna dayadı: "Peki sevgilim, bir daha hiç sormam!"

üzülerek yatağa girdim. Çok geçmeden uyuyakalmışım. Gözlerimi açtığı zaman etraf zifiri karanlıktı. Yerimden kalktım..."

Westley bir lâhza sustu ve diliyle, kuruyan dudaklarını ıslattı. Yüzü kırışık için kalmıştı, alnında da iri ter damlaları parıltıyordu.

"Evet. Yerimden kalkarak odanın içinde dolaşmaya başladım. İzzetinefsem fena halde kırılmıştı. Yavaşça karımın yanına sokuldum ve eğilerek dikkatle yüzüne baktım. O her şeyden habersiz, uyuyordu. Sonra..."

Blake iyice meraklanmıştı. Öteki sayıklıyormuş gibi devam etti: "Ve sonra onu boğdum. Ne o, şaşırdınız galiba? Hayır, yanlış anlamadınız, onu boğdum. Artık nefes almadığını hissedince aklım başıma geldi. Cesedini bir an evvel ortadan kaldırmam lâzımdı. Hiç vakit kaybetmeden cansız vücudu sırtlıyarak bahçeye indim. Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu. Hemen havuzun yanına bir çukur kazdım ve karımı içine yerleştirdim."

Heyecanlanan Blake, kendini tutamıyarak sordu: "Çukurun üstünü kapamayı unuttunuz mu yoksa?"

Westley: "Hayır, dedi. İhtiyacım kalmadı. Zira bütün bunları rüyada görüyormuşum meğerse. Tam o sırada sahiden uyandım ve hemen karımın yatağına baktım. Bütün çarşaf lar yerdeydi, Helen de ortada yoktu. Çabucak giyindim, karımın gezmek için bahçeye çıkmış olması ihtimalini düşünerek kendimi avutmıya çalışıyordum. Mutfaktan geçerken gözüm lâtiklerime ilişti. Altıları çamurlanmıştı. Ve Helen sesle-

nişlerime cevap vermiyordu."

Artık Blake'nin hiç sabrı kalmamıştı. Yavaşça sordu: "Sonra? Sonra ne yaptın?..."

Gözleri dolu dolu olan Westley boynunu büktü ve: "Gün ağarınca ya kadar sokaklarda dolaştım, diye cevap verdi. Aklım başımda değildi. Çünkü Helen'i hakikaten öldürdüğümü anlatmıştım. Bir daha da eve dönemedim. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum..."

Yerinden kalkan Blake, arkadaşının sırtını okşayarak onu teselli etmiye çalıştı:

"Anlaşılan, siz kötü bir rüya görmüşsünüz, Mr. Westley, dedi. Bana kalırsa karınız o anda ya gemeye çıkmıştı, yahut da bahçede dolaşarak sebze topluyordu. Âsabınızın yatışması için bir kadeh içki içerek doğru evinize gidin. Her şeyin yerli yerinde olduğunu görerek sükûnet bulacaksınız..."

Westley zorlukla doğruldu ve: "Beni yalnız bırakmayın, diye yalvardı. Siz de benimle gelin. Çok korkuyorum çünkü..."

Adamın hali sigortacıya bir hayli tesir etmiş olacaktı ki onu birmak elinden gelmedi. Önce ayak üzeri birkaç duble bira içtiler ve sonra Blake'nin otomobiline atlayarak Westley'in evinin yolunu tuttular.

Kuş kafesi gibi küçük ve süslü bir yerdı burası. Duvarları sarmasıklarla kaplanmıştı. Bahçesindeki küçük havuzda da kırmızı balıklar yüzüyordu.

Otomobil kapının önünde durur durmaz, evden bir polis çıkarak onlara doğru ilerlemeğe başladı ve bicare Westley bir anda dizlerinin

bağının kesildiğini hissetti. Koca adam ürkek bir ceylân yavrusu gibi kaçacak delik arıyordu âdeta. Fakat artık iş işten geçmişti. Polis yanlarına gelince selâm verdi ve bir şeyler söylemeye başladı. Olduğu yerde, fırtınaya tutulmuş bir sandal andırarak sallanmaya başlayan Westley'in ne bunları işitecek ve ne de memura cevap verecek hali kalmıştı.

Blake, arkadaşını kolundan tuttu. Hep beraber eve girdiler. Tam o sırada odaların birinden, saç başı darmadağın ve gözleri kan çanağına dönmüş bir kadın fırlıyarak Westley'in boynuna sarıldı.

"Nerelerdeydin, Harry'ciğim? diye haykırdı. Beni bırakıp nerelere gitmiştin?"

Blake ve polis memuru onları yalnız bırakmanın doğru olacağını düşünerek sessizce uzaklaştılar.

Mrs. Westley hıçkırıklar arasında: "Seni bir daha hiç, ama hiç üzmiyeceğim, kocacığım diyordu. Geri dönmiyeceğini zannedip öyle çok korkmuştum ki bilsen." Ve adamın yüzünü avuçlarının arasına alarak devam etti: "Aklını kıırdığını düşününce ödüm patladı. Onları neden yaptığını bir türlü anlayamıyorum..."

Hâlâ kendine gelmemiş olan Westley, büsbütün şaşırılmıştı.

"Neyi... Neyi neden yaptım?..." diye kekeledi.

"Başımızın altındaki yastığı kaldırıp bahçeye gömdüğünü de hatırlamıyor musun, Harry?"

Mr. Westley yalvaran bir sesle inledi: "Bunun sebebini bana sakın bir daha sorma, olmaz mı Helen?..."

Kadın başını kocasının omuzuna dayıyarak: "Peki sevgilim, diye cevap verdi. Bir daha hiç sormam..."

O ölmüştü ama, o ceset içinden Ronni Morel'in ruhu çıkmış ve uçsuz, bucaksız semalara uçup Hapishanenin saati dokuzu çalıyordu.

XXXVII

Bir nöbetçi çukurun kenarına geldi. Bu sırada cellât ölen mahkûmun ellerini gözdü ve sallanan halatı yakaladı. Hapishane doktoru çukurun içine bakarak:

— İşimiz bitmiştir, dedi.

Papaz titrek adımlarla ölüm höceresinden geri geri çekilerek çıktı ve arkasından kapıyı kapayıp kilitleyen nöbetçileri birer kere süzdükten sonra süratle ilerledi. Ronald Morel, kafasına şapkayı iyice oturup gözleri yaşla dolu duran kısa boylu papaza baktı.

Papaz titrek bir sesle:

— Fena bir insan değildi. Onun işlediği bu cinayetten dolayı pişman olmasını çok isterdim. Halbuki o... diye mırıldandı.

Ronni şöyle cevap verdi:

— Pişman olmasına hiç te sebep yoktu. Eğer o yaptığına pişman olsaydı, yaptığı cinayetin kıymeti mi kalırdı?.

Ronni konuşurken sesi şayanı hayret bir surette âdeta derinden ve ahenkli bir şekilde gelmekte idi. Papaz Ronni'deki bu ses değişikliğini sezmiş ve söylediklerinden hayrete düşmüştü:

— Tuhaf şey bu sabah o da bana aynı sözleri söylemişti. Evet hemen hemen aynı sözlerdi. Zavallı adam okuma yazma bilmediği halde çok defalar kendisinden ümit edilmeyen cümleler sarfediyordu, dedi.

Ronni:

— Zavallı ruh! cevabını verdi.

Ronni papazın koluna girdi ve beraberce hapishane avlusuna döndüler. Zira papaz âyinde giydiği elbiseyi çıkarmak ve elindeki din kitabını küçük siyah çantasına yerleştirmek mecburiyetinde idi.

Ronni ise idam hükmü icra edildiği sırada hazır bulunduğu tevsik eden bir kâğıt imzalamak mecburiyetinde bulunuyordu. Her ikisi de avluyu geçtiler ve müdürün odasına girdiler. Ronni kalemi eline aldı ve imzalamadan evvel bir lâhza tereddüt etti. Papaz Ronni'nin imzasını görmek istediği için alâkadar oldu...

Hapishanenin büyük kapısından biraz ileride takriben yirmi otuz kişi toplanmışlar, diz çökmüş bir adamı seyrediyorlardı. Ronni sokağa çıkınca ilk defa bu kalabalık gözüne ilişti.

Hapishanenin kapıcısı orada duran birine fısıldıyarak:

— İdam hükmü infaz edildiği esnada hazır bulunan adam işte budur, dedi.

Kalabalık arasında yere diz çökmüş zayıf adamın üstünde yırtık bir ceket vardı. Mosmor ellerini birbirine kavuşturmuş kısık sesiyle hâlâ konuşmağa çalışarak:

— ... Allahım ondan rahmetini esirgeme... Sana yalvarırım. Allahım kardeşimin taksiratını affet. Ronni bir lâhza durmuş, bu adamı dinliyordu. Yırtık ceketli adam yavaş yavaş ayağa kalktı ve tozlanmış olan dizlerini silkeledi.

Ronni bu adamın yanına gidecek:

— Kimin için yalvarıyorsun? diye sordu.

Adam:

— Ambroz Solt için, diye cevap verdi. Kardeşimdi de...

— Demek Ambroz Solt için ha! Çok hoş şey!.. diyerek düşünceli düşünceli bu yabancıya baktıktan sonra yürümeğe başladı.

Şosede bir saat kadar yürümüştü; birdenbire arkasından bir otomobilin geldiğini hissetti. Başını çevirdiği zaman otomobilin ön

GİZLİ KUVVETLER

NAKLEDEN:
Nurullah
TILGIN

Aşk ve Macera Romanı: 21

kısımındaki parlak madeni âletler gözünü kamaştırdı. Nihayet araba Ronni'ye yaklaşıncaya durdu.

— Affedersiniz!..

Diye kasketini çıkaran şoförü birdenbire tanıyamayan Ronni düşünüyordu. Evet şoförün siması ona hiç te yabancı gelmiyordu. Ama bu adam kimdi?

— Ben otomobili bulamıyacağınızı tahmin etmiştim. Malûm ya hapishanenin önünde de duramazdım.

Tamam! Ronni şimdi bu adamın kim olduğunu hatırlamıştı. Rahat bir nefes aldı. Bu kendi otomobiliydi ve şoförün adı da Parker'di.

biraz görüşmek istiyorum, diyerek Ronni'ye doğru ilerledi ve oldukça sert bir tavırla:

— Siz az evvel idam hükmü icra edildiği sırada hazır bulunan adamsınız değil mi, diye sordu.

— Ben mi? Olabilir.

Diyen Ronni hiddetle karışık bir alayla onu süzdü.

Yabancı adam:

— Şayet bu doğru ise! Siz benim kızımı kandırmışsınız.

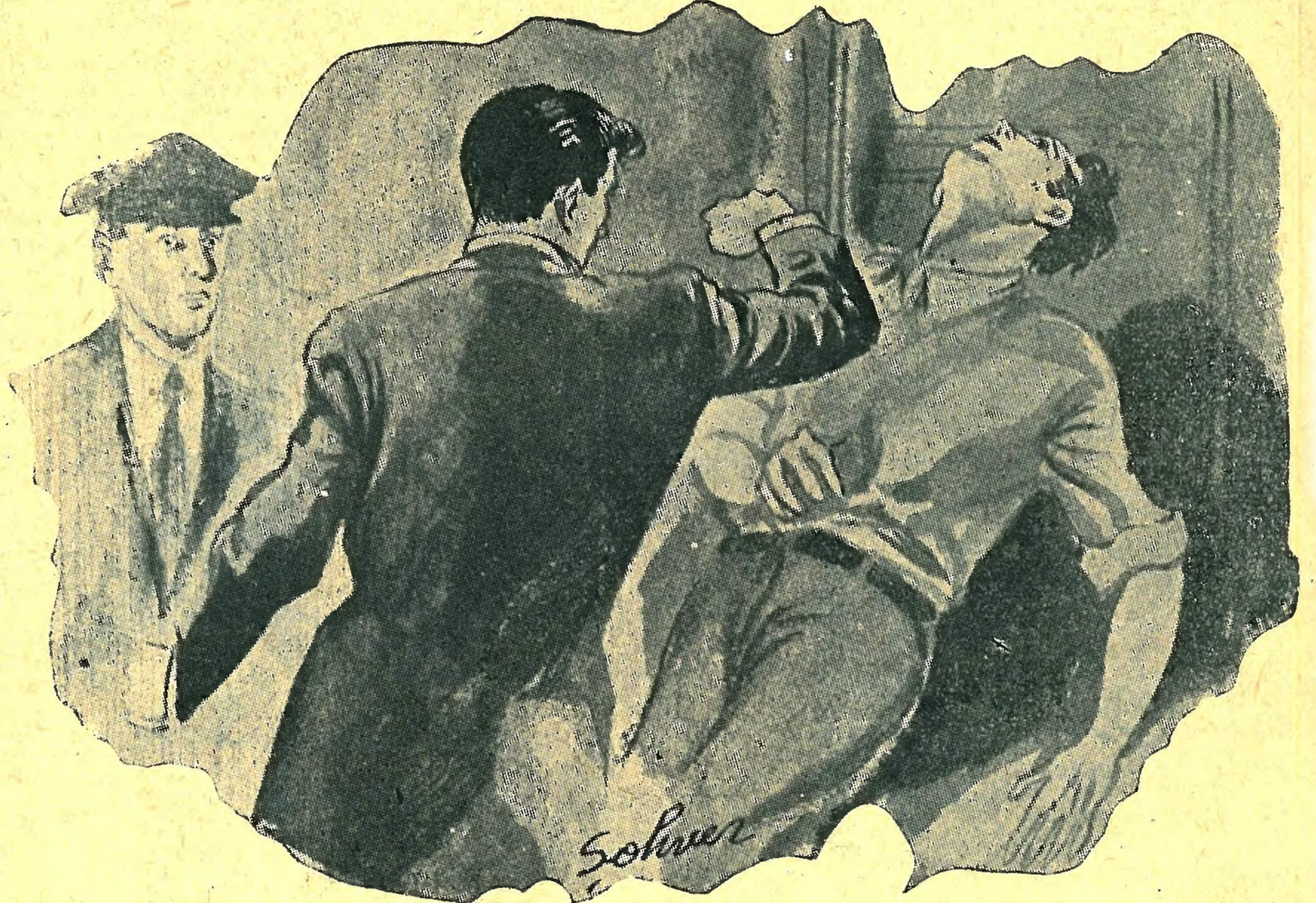
Diye devam etti. Yüksek sesle konuşuyor ve bir rezalet çıkarmak istediği, halinden belli oluyordu. Gürültüyü duyan civardaki dükkanlardan ve mutfaktan birçok

mek zorunda kaldığıma çok müteessirim. Fakat kabahat sizde! Eğer ortalığı bu kadar yaygaraya vermiyerek sakın sakın konuşmuş ol- sa idiniz ben de size böyle yapmazdım. Eğer kızınıza karşı uygunsuz bir harekette bulunduysam kusurumu affediniz...

Parker efendisinin böyle konuşmasına hiç alışmamıştı. Hayretle kafasını kaşıyordu.

Bundan sonra Ronni otomobili- ne doğru ilerledi ve bineceği sırada şoför efendisini bu muvaffakiyetinden dolayı tebrik etmek lüzumunu hissetti:

— Meğer mükemmel bir bok-

Ronni tekrar adamın üzerine hücum etti. Ahırın kapısı çatırdılarla kırıldı.

Ronni güldü:

— Şimdi nereye gitmek istediğimi ben de bilmiyorum. Siz de üşümüşe benziyorsunuz Parker. En güzeli Wechster'de durur, bir kahvaltı yaparız, dedi.

Parker efendisini dinlerken gayri ihtiyarî ağzını açmış ve gözlerini ona dikmişti. Kekeliyerek:

— Siz bilirsiniz ama bana kalırsa sizin kahvaltı yapmağa ihtiyacınız olmamalı! dedi.

Ronni, niçin kahvaltı yapmağa ihtiyacı olmadığını bir türlü anlayamamıştı. Bir müddet kafasını bu işe yordu. Nihayet aklına güzel bir fikir geldi. (Kırmızı arslan!) Evvelce gittiği ve Nechster'in tam hududunda bulunan bir lokantanın ismi idi.

Parker efendisinin vereceği emri bekliyordu.

Nechster'i geçtikten sonra Kırmızı Arslan'ın önüne geldiler ve otomobili durdurdular.

Lokantanın güzel kadın garsonu Ronni'yi görünce derhal başını öbür tarafa çevirdi. Bu kadının evvelce Ronni ile kısa bir müddet münasebeti olmuştu. Halbuki Ronni şimdi bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Üstelik, bu kızın kendisine neden dargın olduğunu merak da etmeğe başlamıştı.

Ronni kahvaltısını bitirip otomobile yöneldiği sırada karşısına bir adam dikildi:

— Hey! Buraya bakın! Sizinle

kimse çıkararak toplandılar. Yabancı adam bağıırıyordu:

— Karşınıza çıkan kızları kandırarak fena vaziyetlere sokmak insanlık mıdır sanıyorsunuz?

Ronni ciddi bir tavırla cevap verdi:

— Daha sakın konuşulması icap eden bu bahisleri neden böyle bağıırarak ilân ediyorsunuz? Durunuz Parker müdahale etmeyiniz. Ben kendim hallederim...

Adam sesini alçaltmaya lüzum görmüyordu:

— Ben şimdi sana gösteririm! Pestilini çıkarıncaya kadar sopa yiyince sakın mi olmalı, ne olmalı anlarsın. Diyerek gömleğinin kollarını sıvamağa başladı. Henüz lâfını tamamlamadan Ronni adamın suratına doğru kuvvetli bir yumruk savurdu. Fakat adam geri çekilerek yumruğu boşa yollamıştı. Ronni tekrar adamın üzerine hücum etti ve bu sefer de bir omuziyle elini yakalıyarak bütün kuvvetiyle ilerideki ahıra doğru itti. Ahırın kapısı çatırtılarla kırıldı ve herif ahıra yuvarlandı.

Parker hayretle efendisini seyretmekte idi.

Ronald itişme sırasında ayağı kaydığından yere düşmüş, lâkin lâhzada ayağa fırlamıştı. Tehditkâr bir tarzda ellerini kalçasına dayıyarak pişman olmuş gibi söylendi:

— Size bu şekilde muamele et-sörmüşsünüz! Sizin gibi kuvvetli bir adam hayatımda görmemişim.

Ronni sakın cevap verdi:

— Bu benim için fevkalâde bir şey değildi. Ben ona Yeni Kale-donyada hapishanede kaldığım zaman bir Japondan öğrendiğim kroşeyi attım.

(Arkası var)

B İ N B İ R R O M A N

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

NAT PINKERTON

KASVET BURNU YOLUNDA ÜÇ KİŞİ

ELLİ BİN DOLARLA BENİM ARAMDA BİR KÖR KIZ VAR HA.. ONUN AĞZINI KAPANALIYIM.

PATLA. MIŞ GALİBA..

ORAYA GİTMİŞSE MERİ'YE BAK. MASINA BİLE TAHAMMÜL EDEMEM...

SAKİN OL.. BİR DE BEN BAKAYIM

CON.. SEN MİSİN ?

44

SİZ CON DEĞİLSİ. NİZ.. SİZ.. HİSSE. DİYORUM.. SİZ KÖTÜSÜNÜZ.. GONT 'SU. NUZ.

BANA HAKSIZLIK EDİYORSUNUZ. BİR DOST OLARAK GELDİM.. BEŞ BİN DOLAR İS. TER MİSİ. NİZ ?

NE MÜ. NASEBET. BANA NE DİYE BU KADAR PA. RA JERE. CEKSİ. NİZ..

EWELKİ ZİYARETİMİ KİMSEYE SÖYLEMEYESİNİZ DİYE VERİ. YORUM. SİZİ ÖPMİGE KALKIŞ. TIĞIM İÇİN AFFINIZI RICA EDERİM. ÖZÜR DİLİ. YORUM.

SİZDEN NE ÖZÜR DİLEMENİZİ NE DE PARANIZI İSTİYORUM. AMA ÜZÜLMEYİN. MESELE. Yİ YALNIZ KOCAMA SÖY. LİYECEĞİM.

İŞTE ASIL O DUYMA. SIN..

SİZDEN BÜTÜN KALBİMİLE ÖZÜR DİLİYORUM. YALNIZ YAP. TIĞIM HATAYI KOCANIZA SÖYLEMEYİNİ YAPTI. GİNİZİ KOCAMA SÖY. LEDİM BİLE

ÇOK FENA ! AMA BELKİ KOCANIZ LÂF ANLAR.. BELKİ O BEŞ BİN DOLARLA AĞZINI KAPAR.

GONT AYAĞA KALK..

CON ALLAH AŞKI. NA. BİR DAKİKA BENİ ANLA. MIYORSU. NUZ.

SÖYLEDİKLERİNİZİ DUYDUM.. ANLIYORUM. KA. RIMA YAPTIĞINIZI PARAYLA ÖRTBAS ETMEK İSTİYORSUNUZ

DURUN..YE. RİNİZDEN KIPIRDAMA. YIN..

BİR DAHA EVİME GELİR. SENİZ YÜZÜNÜZÜ DAR. MADAGİN EDECEĞİME YEMİN ETMİŞTİM. ELLER YUKARI.

CON.. CON.. HALİMİZİ DÜŞÜN

DUR MERİ.. HERİFİ PARÇALIYACAĞIM.

ARKASI VAR

YEŞİL FENER

Nakleden: Selma Büket

« Olan oldu artık.. İkimiz de hata ettik Elisa! »

Kırlakları 1,25 postasının sesini çok iyi tanıyan Elisa, gözlerini raylara dikmiş, nefes almadan bekliyordu. Tren daha çok uzaklardayken bile kalın dumanı şehrin sol tarafını tamamiyle kaplar, binalar güçlükçe seçilir olurlardı.

Karanlık, sıcak ve sıkıntılı bir yaz gecesi idi. Gökte bir tek yıldız bile parlamıyor, demir yolu Elisaların bahçesinin hemen yanından geçtiği halde gözle farkedilemiyordu.

Bu raylar, Jim Denny'yi tanıdığı andan beri Elisa'nın aşkının sesini dinlerlerdi, onun dert ortağı olmuşlardı âdetâ.

Ve Elisa şimdi gene, kırkını aşmış halde hâlâ yıkıksız ve kibar olan sevgilisini düşünüyordu. Jim Denny Orta Doğu hattının en gözde makinistlerinden biriydi. Üç aydan beri de Banchester Field hattında çalışıyordu. Çünkü tam yüz altmış altı km. olan Londra yolunu üç saatte katetmek Jim'den başka hiç kimsenin harcı değildi. Kocasından çok Jim'le övünen Elisa için de bu büyük bir iftihar vesilesi oluyordu.

Halbuki Sam Brook, basit bir işaret memuruydu, gördüğü bütün iş de sinyal kolunu indirip kaldırmak ve ara sıra telefona cevap vermekten ibaretti.

West Side istasyonunda on beş seneden beri çalıştığı halde bir türlü terfi edememişti. Ve bir on beş sene daha çalışsa bile gene de edeceği yoktu.

Elisanın Jim'i sevmesinin başlıca sebebi de, kocasının böyle, piposuyla, futbol maçlarından başka bir şey düşünmeyen anlayışsız, beceriksiz bir adam oluşuydu zaten.

Halbuki Elisa, otuz dört yaşlarında güzel bir kadındı. Kocasının kendisiyle hiç alâkadar olmayışına da ancak aşırı uysallığı yüzünden tahammül edebiliyordu.

*Genç kadın derin derin içini çekti, eğer Sam onu, yalnız kendine ve çocuklarına bakıp yemek pişirerek çoraplarını tamir etmekle vazifeli bir kadın olarak görmeseydi Elisa da Jim'e gönlünü kaptırmazdı tabii.

Ona ilk rastladığı geceyi hatırladı. O akşam kocasıyla beraber evlerine gelen Jim, Elisayı hayranlık dolu bakışlarla süzerek, onu çok beğendiğini gizlemek zahmetine bile katlanmamıştı. Bu tatlı bakışlar genç kadını büyülemişti âdetâ. Jim de evli bir adamdı ama, o andan itibaren Elisa hislerini bir türlü gizliyememişti işte.

Bir Pazar sabahı tesadüfen karşılaşmışlar birarada biraz dolaşmışlardı. Ondan sonraki buluşmaları da git-tikçe daha hususî mânalar taşımaya başladı. Jim'in yanında geçirdiği günlerin akşamında Elisa çok sinirli olur, fakat kocası onun hırçınklarına büyük bir sabırla tahammül ederek eski sâkin ve mes'ut hayatlarının geri dönmesi için Allaha yalvarıp dururdu.

Her geçen gün, Elisayı Sam'dan biraz daha soğuttu. Bunun için de Jim'in her arzusunu tereddütsüz yerine getiriyor, hattâ Sam nöbette olduğu geceler onun, kocasının yerine almasına bile göz yumuyordu.

Bir gece önce Elisa, Jim'in ellerinin yeşile boyanmış olduğunu görmüştü. Adam içeriye girerken Sam'ın yeni boyadığı bahçe kapısını tutmuş olacaktı. Elisa onun elini temizlerken birdenbire içinin sızladığını hissetti. Zavallı Jim senelerce önce sağ elinin orta parmağını bir

kaza neticesinde kaybetmiş olarak eve döndüğü zaman kadın eğilip kopuk parmağın yerini en küçük bir tiksinti bile hissetmeden defalarca öpmüştü.

Birmingham'dan 12 yi 8 geçecek kalkan trenin, göğsü kıvılcımlar saçarak gara girdiğini görünce kendine geldi. Jim'in treninin gelmesine de az kalmıştı demek ki. Demiryolu o kadar yakından geçiyordu ki Elisa her vakit Jim'in ocağın hararetinden kıpkırmızı olmuş, ince yüzünü bile farkeder ve eliyle ona öpücükler gönderirdi.

Yük trenleri gelip geçiyor ve vakit ilerliyordu. Elisa düşündü; Birmingham'dan gelen posta, istasyonda Banchester treni ile karşılaşarak yükünü ona aktarma edecekti. O halde artık Jim'i getiren trende yaklaşmış olmalıydı.

Elisa'nın kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Doğu makasında nöbet bekliyen Sam, neden kırmızı ferri hâlâ yakmamıştı acaba?

Genç kadının yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti. Jim'in lokomotifini yeşil fenere doğru yaklaşıyordu. Fener hâlâ yeşildi...

Artık Elisa şuurunu kaybetmek üzereydi. Tam o esnada Jim'in treni evin önünden geçiyordu. Kadın, sevgilisini ince bir alev gibi yüzünü gördü ve tehlikeyi haber verememek için sesinin yettiği kadar, boğazını yırtarcasına haykırdı. Fakat feryatları, koskocaman makinenin gürültüsünde boğuluverdiler.

Tren, arkasında ışıktan bir çizgi bırakarak geçip gitti. Ve Elisaya (Arkası 14. sayfada)

Kâr Edeyim Derken...

Nakleden: Leylâ BEKEM

Müzayedede bir çok kıymetli eşya arasında ne zamandır aradığı fakat bir türlü bulamadığı kitapların satıldığını haber alınca çok sevindi. Bu kitaplar için gezmediği kitapçı kalmamıştı. Ele geçmişken kaçırılmaz bir fırsattı bu. 'Bu kitaplara pek talip yoktur. Herhalde ucuz olurlar.' diye düşündü.

O sabah sevinçle yatağından kalktı. Önce karısına müzayedeye gideceğini söylemeyi düşündü. Fakat sonra bundan hemen vazgeçti. Kadının değil miydi. Müzayedede lâfını işitir işitmez o da oraya koşar gelirdi, lüzumsuz şeyler satın almağa kalkar, bütün paraları yer bitirirdi. Robert, 'Allah göstermesin, Allah korusun' diye mırıldandı.

Müzayedede günü tesadüf bu ya karısı çiftlikte oturan annesinin yanına gideceğini bütün günü onun yanında geçireceğini söyleyerek sabah sabah yola koyuldu. Robert buna çok sevindi. Bu suretle rahatça hazırlanıp tam saatinde müzayedeye gidebilecekti. Artık keyfine diyecek yoktu.

Müzayedede salonuna girince muazzam bir kalabalıkla karşılaştı. Hemen orada, kapının dibindeki iskemlelerden birine geçip oturdu. Bir saat kadar bekledi nihayet sıra kitaplarına geldi. Ön taraflara geçmek istediye de kabil olmadı. Mecburen olduğu yerden iştirak etti.

Başka talip çıkmayınca çok sevindi. Kitaplar gayet ucuz bir fiata üzerinde kalıyordu. Fakat birden ön sıralardan bir başka talip çıktı. Robert çok arkada olduğu için kadını göremiyordu. Fena halde içerledi. Hiç yoktan kitapların fiatı yükselmeye başladı. Aralarında cetin bir çekişme başladı. Robert kadının bir türlü vazgeçemediğini görünce, 'Ammma da inatçı' diye düşündü. Fakat o da vaz

geçmiyecekti. Eninde sonunda kazanacaktı. Müzayedede heyecanı ile yerinde duramıyor, yüzü kızarmış avaz avaz haykırmıyordu. Bu kitaplara sahip olmak için hiçbir şey esirgemiyecekti. Ne pahasına olursa olsun onları elde edecekti. Artık iş inada binmişti. Kitaplara verdikleri fiat kitapların hakiki kıymetini çoktan aşmıştı. Robert âdetâ kendinden geçmiş bir haldeydi. Düşünemiyor fiatı yükselttikçe yükseltiyordu. Bu kadın da nereden çıkıp gelmişti de başını belâya sokmuştu. Bütün salondakiler merakla bu çekişmeyi takip ediyorlardı. Arada bir de onu bunu söyleyerek rakipleri kışkırtıyorlardı.

Nihayet etraftan gülüşmeler duyuldu. Robert'in de aklı başına geldi. Onunla açtıkları açığa alay ediyorlardı. Bu kitaplara bu kadar fazla para vermenin bir delil olduğu en nihayet idrak edebildi ve bu mânasız inatından vaz geçti. Kitaplar kadının üzerinde kaldı. Bütün bunlara, sonunda kaybettikğine fena halde içerliyen Robert hiddetle salonu terketti.

Caddeye çıkınca sinirinden önüne gelene çatacağı geliyordu. Kötü kötü söylendi. Birden yanına hiç tanımadığı bir adam yaklaştı.

— Affedersiniz, önce kendimi size takdim edeyim. Antikacı, Müller.

Robert kendisine tamamiyle yabancı olan bu adama baktı ve 'herhalde beni birisine benzetti' diye düşündü. Antikacı,

— Ben de müzayededen geliyorum. Bu tip kitaplara talip çıktığı pek nadirdir. Siz de çok şanssızmışsınız Mister. Maamafî eğer arzu ederseniz size bu kitapları temin edebilirim.

Robert bir an için ne cevap vereceğini bilemedi. Bu kitapları ismarlamamak demek ayağına kadar gelmiş olan şansı tepmek demekti. Ismarlasa kazık yiyeceği muhakkaktı. Nihayet Robert kararını verdi. Pazarlığına da yaptıktan sonra bir iki güne kadar bu kitapları temin etmesini antikacıdan rica etti.

Aradan bir hayli zaman geçmişti. Bir gün antikacı bu kitapları binbir güçlükle en nihayet bulabildiğini haber verdi. Tesadüf o gün de Robert'in yaş günü idi. Robert o sabah erkenden antikacının dükkanına gitti, yüksek bir fiata mukabil kitapları satın alarak evine getirdi. Yazı masasının üzerine yerleştirdi.

Karısı ile kışkırlıklı oturmuş kahvaltıda ederlerken karısı,

— Haydi kahvaltımı çabuk bitir dedi. Sonra sana bir sürprizim var.

— Merak ettim şekerim. Haydi söylesene. Bak kahvaltım da bitti.

Genç kadın kocasının koluna girerek onu salona sürükledi. Ortada duran yuvarlak masanın üzerini işaret ederek,

— Nasıl? diye sordu.

Robert başırmamak için kendini zor tuttu. Masada müzayedede satın almak için uğraştığı kitaplar duruyordu. Genç kadın Robert'in bu şaşkın haline bir mâna veremedi. Onu duyduğu sevince atfetti. Karısı,

— Müzayededen aldım, diye anlattı. Fakat bana pek pahalıya mal oldular. Tam kitaplara başka talip yok ucuz üzerime kaldılar diye sevinirken adamın biri talip çıkmasın mı? Çok da inatçıydı. Ama sonunda ben kazandım ya. Fakat şekerim param bitti. Bana yalnız bu aya mahsus biraz daha fazla para versene. Haydi uzun uzun düşünme şeker kocacığım.

GİZLİ VAZİFE !..

BİR ANDA DURUMUN VAHAMETİNİ ANLADILAR ATEŞİ SÖNDÜREMEZLERDİ

ÇABUK MERDİVE-NE KOŞUN KAÇIN KURTULUN..

LENA KORKUDAN AP-TALLAŞMIŞTI. MIŞE-LİN LENANIN ROGER JANININ KOLUNA GİRDİ..

GERDA PEŞLERİN-DEN GİLDİRMİŞ Gİ-Bİ KOŞTU.

TAM ESİĞİ ATLADIKLARI SIRADA KORKUNÇ BİR PATLAMA OLDU.

BİRŞEY DEĞİL.. BİR SIVRIK.. BU HIRILTI NE ?

JANININ SESİ DİKKAT-LERİNİ ÇEKTİ. KOŞTU-LAR.

LENA.. LENA METİN OL... YAŞAYACAK-SIN.. GENÇ-SİN..

BOB LE-NAYI KOL-LARINA ALDI

DUMAN DAĞILDIKTAN ORTALIK SÜKÜN BUL-DUKTAN SONRA KALK-TILAR. YALNIZ MIŞE-LİN YARALANMIŞTI. DİRSEĞİNDEN KAN AKIYORDU.

LENA.. ÖLDÜ ZAVAL-LI.. PEKİ NE OLDU BÖYLE..

GÖK ZAYIF DÜŞMÜŞTÜ. HAVA TAZYİKİNE DAYA-NAMADI.

ZAVALI YAVRUCAK

ZAVALI LENA'M! BEN SENSİZ YAŞIYAMAM. YAKINDA BU LUŞURUZ.

BOB.. BIRAK BEN TAŞIYA-YIM

BIRAK ALEN SON BİR DE-FA GÖĞSÜM. DE SİKA-YIM..

LENAYI TAŞIYAN BOB'U GÖZLERİ YAŞARA-RAK SEYRET-TİLER.

DÜNYADAN HABERİ OLMAYAN BU AMERİKALI DELİKANLININ

BİR GÜN AL-MANYADA İZTIRAP ÇEKECE-Ğİ BİLİ-NİR Mİ?

İMDAT! İMDAT!

BİR DÖ-NEMEÇTE GERDAYI GÖRDÜLER. YARI BELİN DEN AŞA-GISI BÜYÜK BİR TAŞIN ALTINDA KALMIŞ EZİLMİŞTİ.

KURTARIN.. ÇOK ACI DUYUYORUM

İYİDİR.. ACI DUYMANIN NE DEMEK OLDUĞUNU ÖĞREN

DAYANAMI-YACAĞIM.. ALLAH RIZASI İÇİN KURTARIN.. ACI-YOR

HAYDİ Gİ-DELİM A-LEN.. FENA OLUYO-RUM.

GEL.. GÖZÜNÜN BUNLARI GÖR MESİNE TAHAM-MÜL EDEMEM

BEN ANNEMİ GÖMDÜM ROGER KALBİM NASIR BAĞLADI ACI-YA

ARKASI VAR

MANDRAKE

MANDRAKE YATI KURTAR-
MAK İÇİN APTULLAHLA KO-
NUŞMAĞA GİTTİ. HAYDUTLAR
GÖRMESİN DİYE KEFAL OLU-
VERDİ VE KONUŞMA
SINA DEVAM ETTİ.

DİNLE BAK.. GECE KIR-
MIZI İŞARETİ GÖRÜN.
CE TEPELE HERİFLE-
RİN BİRKAGINI BİRDEN
KORKMA BEN BURALAR
DAYIM

12

RÜYA MI GÖRÜYÜZ ? BALIK
KONUŞUR MU ?

MANDRAKE KİMYA GELDİ VE KİMSEYE GÖRÜN-
MEDEN BİR SAZLIKTAN KARAYA ÇIKTI.

DARÜYLA ARKADAŞLARI TEL ÖRGÜNÜN ÖTE TA-
RAFINDA MANDRAKEYE BEKLİYORLARDI.

ŞU TEL MAKASINI ALIN. GECE KIRMIZI İŞARE-
Tİ GÖRÜNCE TELİ KESİN, BU DELİKTEN AŞA-
ĞI İNİN, İÇERİDE DÜNYALAR KADAR SİLAH VAR

SONRA HAYDUTLAR GEFİNİN YANINA GİTTİ. .
NARDANIN ELİMİZDE OLDUĞUNU BİLDİN, TESLİM
NARDANIN BURADA OLDUĞU. OLMAYA MI GEL-
NÜ BİLMİYORDUM. AMA TESLİM
OLMAYA GELDİM.

16

ARKASI
VAR

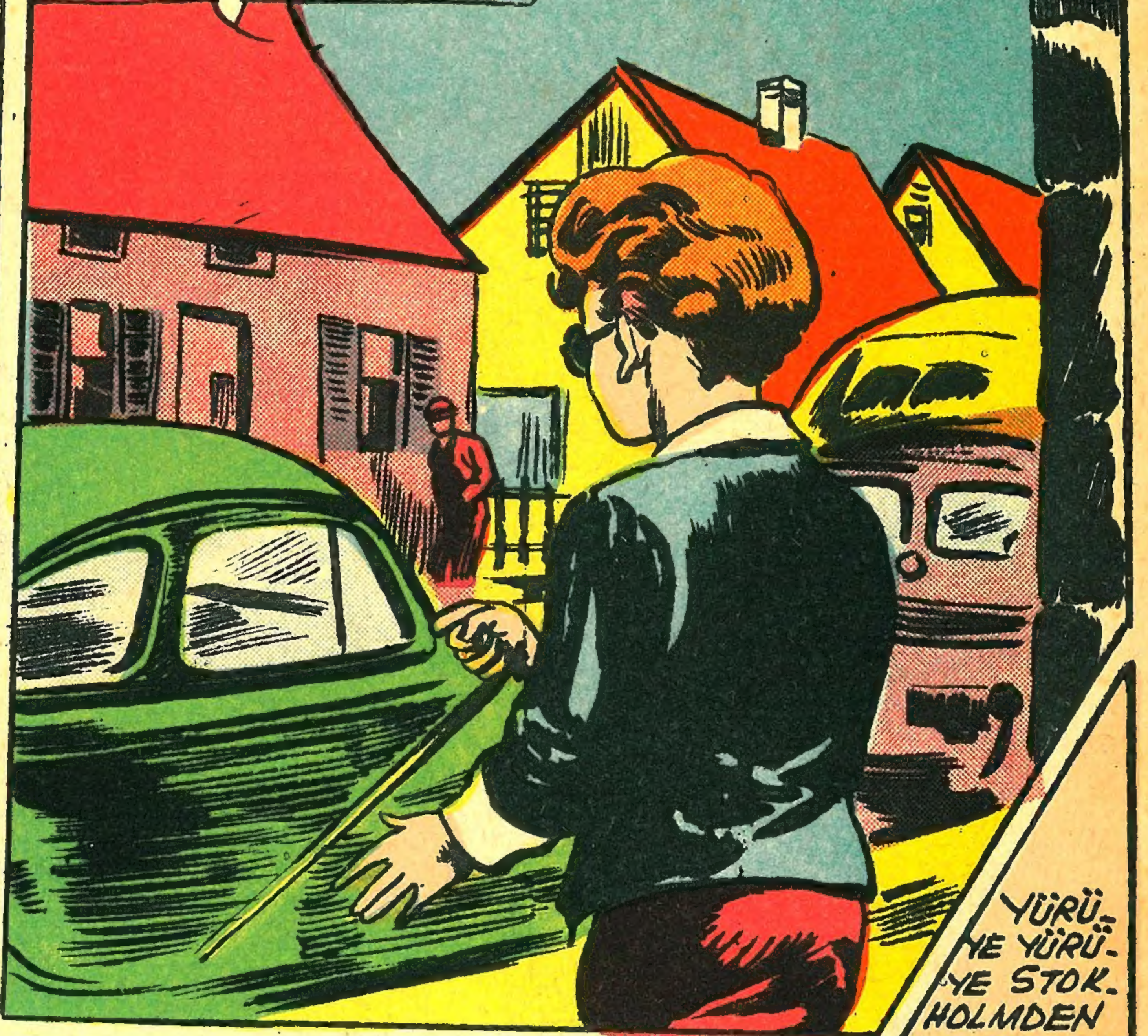
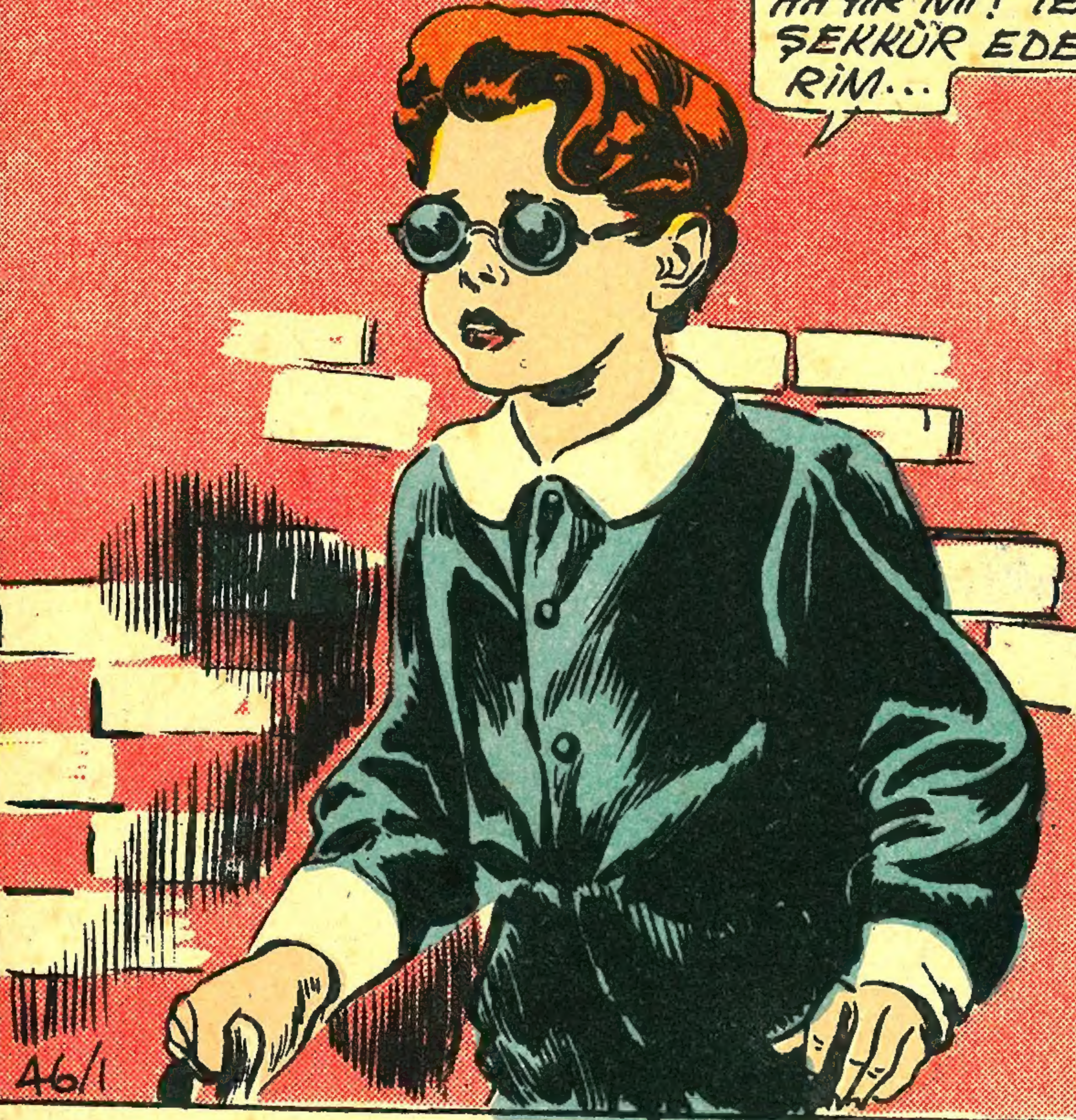
GÖK SÜVARİ

HAYALİNDE DÜNYAYI DOLA-
ŞAN KÜÇÜK KÖR BİR DİVARIN
ÖNÜNE GELDİ VE BOYLU BO-
YUNCA YÜRÜMEĞE BAŞLADI.

BU BÜYÜK ÇİN
DİVARI. O HALDE
ÇİNDEYİM. AFFE
DERSİNİZ O'YI
HANIM BURADA
MI OTURUYOR?
HAYIR MI? TE-
ŞEKKÜR EDE-
RİM...

BİRDENBİRE OTOMOBİL VE BİSİKLET SESLERİ
İŞİTTİ. KORKARAK DURDU.

ANNECİĞİM!.. BURASI
BİR SOKAK..

KLİNİKTEN UZAKLAŞTIĞINI
SEZDİ VE GERİ DÖNDÜ.

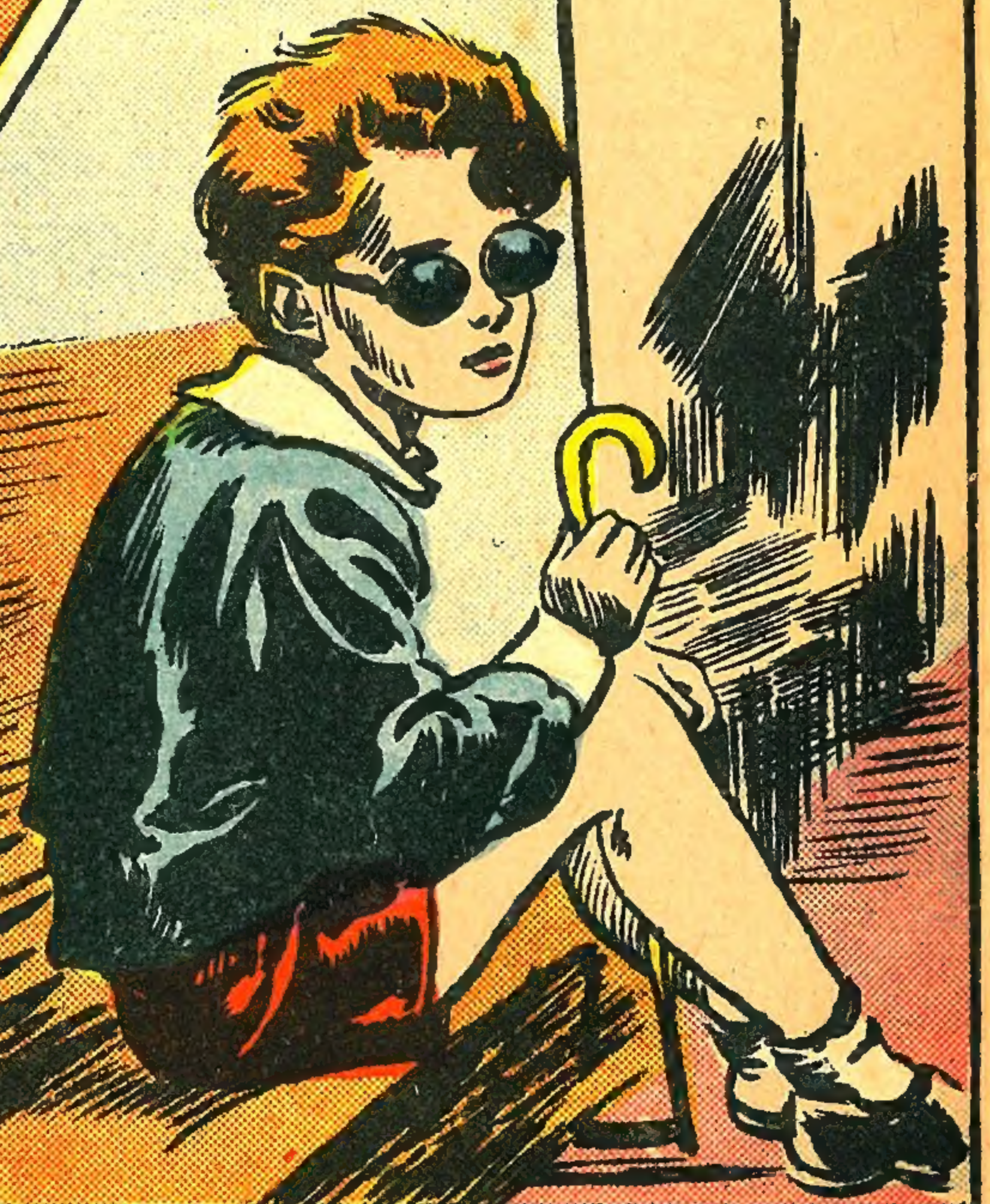
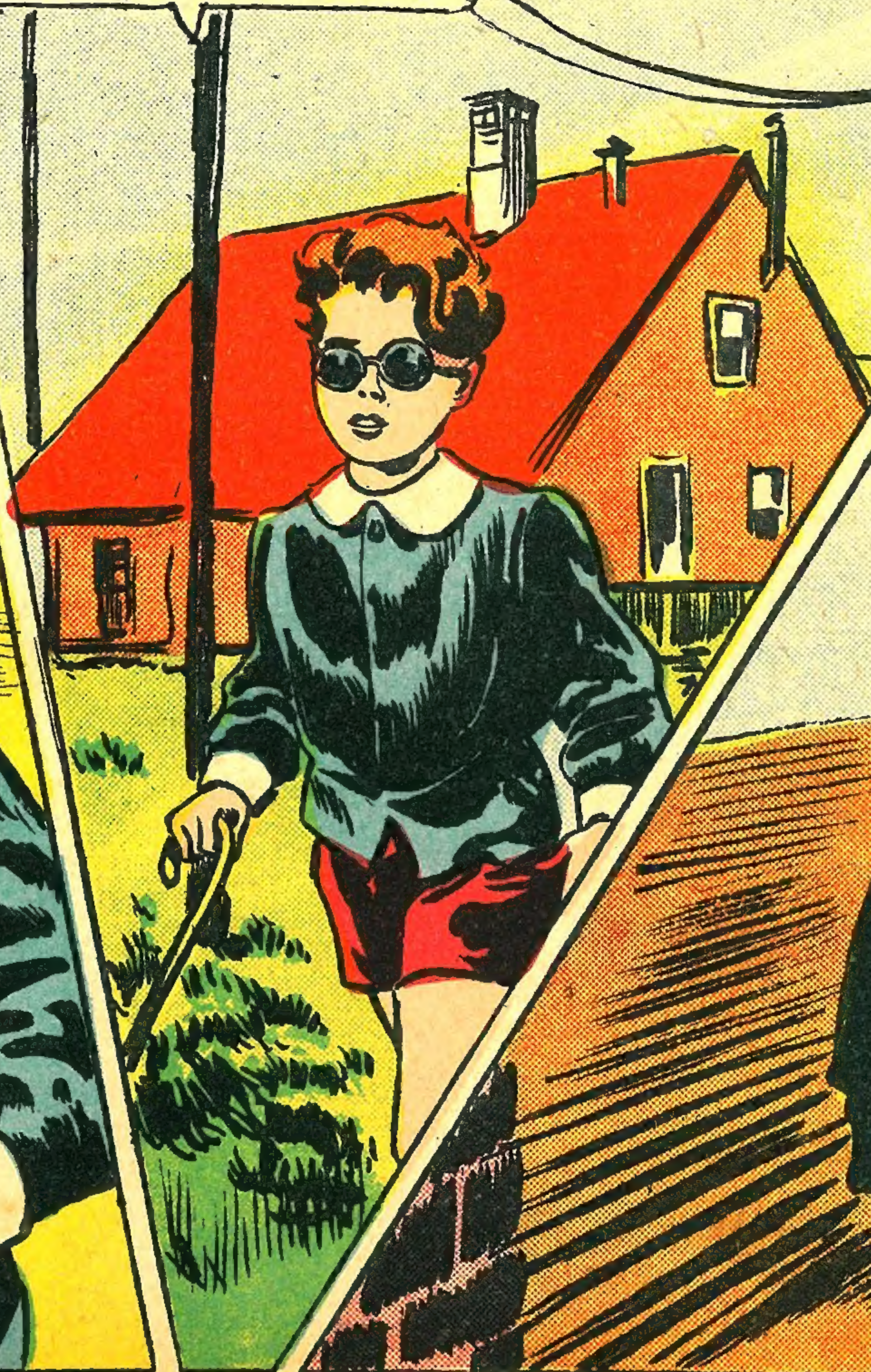
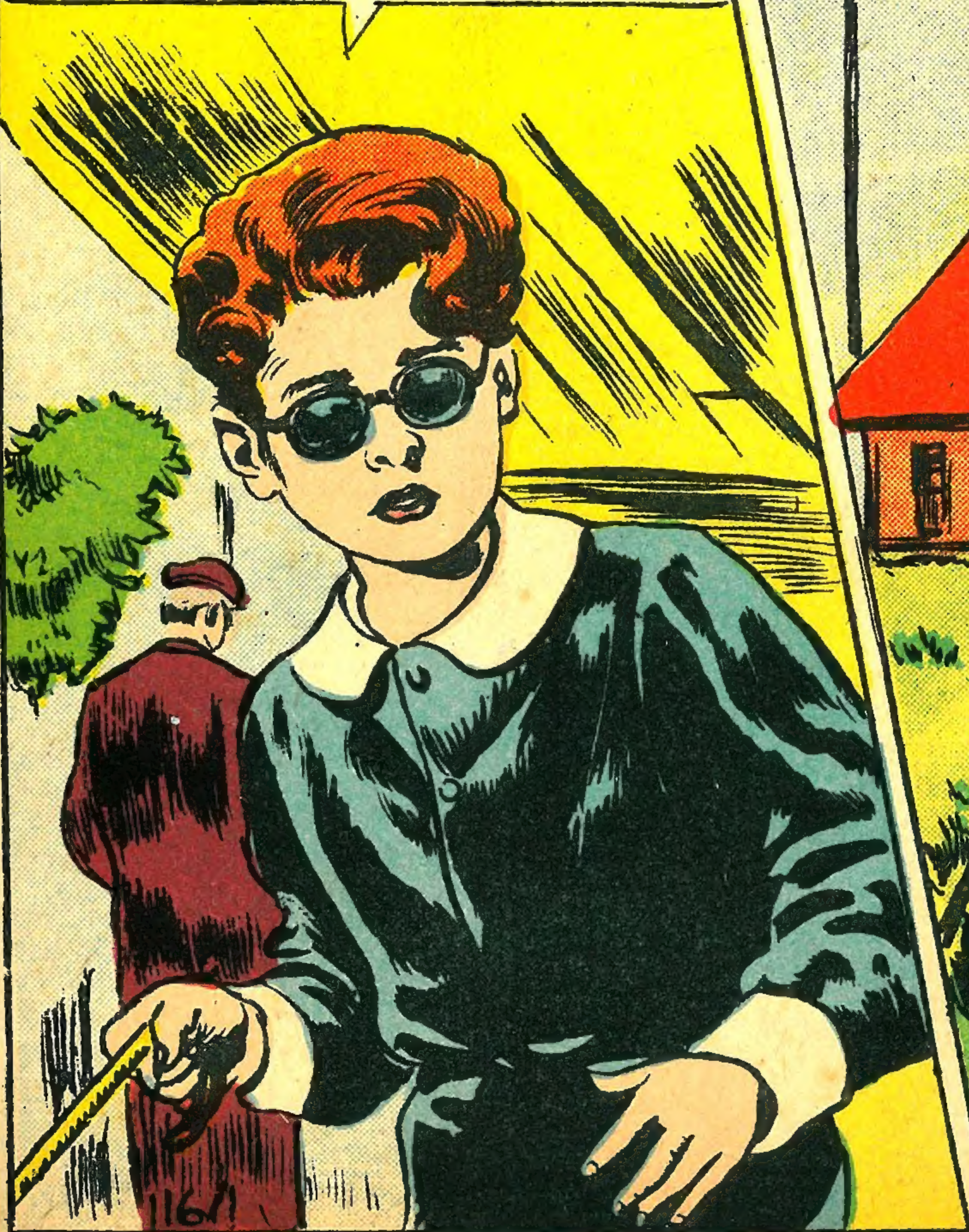
BURASI TEHLİKELİ.. OTOMOBİL
ALTINDA EZİLEBİLİRİM. AMA
ÇİN DİVARI NEREDE? ARTIK
BASTONUMA DEĞMİYOR?.

KÜÇÜK VE MÜTEREDDİT ADIMLARLA İLERİLEDİ.
NİHAyet OTOMOBİL SESLERİ KESİLDİ.

OH KURTULDUM ARTIK.
ACABA NEREDEYİM?

YÜRÜ-
YE YÜRÜ-
YE STOK.
HOLMDEN
DIŞARI ÇIK-
TI. YORULDU.
BİR AN OTUR-
DU.

BU BAĞÇE
TAM BANA GÖ-
RE.. HERHAL
DE BİR DÜK.
KÂNIN BAĞÇE
Sİ.. BAK AYAK
SESLERİ DE
GELİYOR.

HAKIKATEN BİR ADAM YAKLAŞTI. ONU DİLENCİ SAN-
DI.
AL YAVRUM.. FAKİR OLMASAM DAHA FAZLA
VERİRDİM... ALLAH YARDIMCIN OLSUN..

TEKRAR YÜRÜMEYE BAŞLADI. NİHAYET TAMA-
MEN KIRLARIN SESSİZLİĞİNE DALDI.

OHALDE KLİNİKTEN ÇOK UZAKTAYIM
ALLAHIM... ACABA NASIL ETSEM DE GERİ
DÖNSEM?

MAK-
SİMİLYA.
NO SA-
ŞIRDI.

TUHF SEY!
BU ADAM NE-
DEN BANA PARA
VERDİ?

İÇİNE KORKU DÜŞTÜ AĞLAMAYA BAŞLADI.

ANNECİĞİM! GEL
BENİ AL! NEREDE
OLDUĞUMU BİLE-
MİYORUM.. KÖR.
KUYDURUM..

BÜTÜN SESLENİŞ-
LERİ BOŞA ÇIKTI.
NİHAYET TEKSASA
SEŞLENDİ..

TEKSAS.. TEKSAS.. GEL SEN
BENİ KURTAR BARI...

ISSİZ
KIRLARDA AĞLIYARAK
DOLAŞMAYA BAŞLADI.

ANNE... TEKSAS..

BU SİRADA BİR MUCİZE OLDU. YUMUŞAK BİR ISLAKLIK
YÜZÜNDE DOLAŞTI.
TEKSAS
SEN MİSİN?

ARKASI VAR

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 27

Bu iki yüzlü adamla uğraşmaktan usanmıştım. Mücadeleyi yarım bırakarak çekildim. Sevim bana gelerek ayrıca yalvardı. Hak-kımda pek iena hareket etmeğe kalkımda pek fena hareket etmeğe kalkışan Mollabeyden beni korumak istiyordu. Doktorun ve Adnanın yanındaydık:

— Böyle dejenere olmuş insanlar arasında bir gün fazla oturmak istemiyeceğimi hakırarak söyledim. Bitkin bir halde bulunan Adnan âdetâ bir yılan gibi sürünerek ayaklarımın kapandı:

— Emel, gitme. Gençliğinin başı için gitme. İntihar ederim.

Bu tehdit bende ağır bir tesir yaptı. Celil odadan çıkmak istiyordu. Onu alakoydum ve onun yanında haykırdım:

— Ortada sizi seven bir kadın, eski karınız vardır Adnan Bey, Sizin için ıstırap çeken bu kadının kalbini çiğniyemem.

O anda Mollabey içeriye girdi. Oğlunu yalvarırken gördü. Pek fena hiddetlendi:

— Bir Mollabeyin oğlu bir karıya bu yolda yalvaramaz. Biz erkeğiz. Biz istediğimizi paramızla, kılıcımızın hakkı olarak alırız. Senin gibi köpekleşmiş bir evlâttan bana hayır gelmez.

Çamliyayla sahiplerinin hodbinliği, gururu Doktor Celili de iğrendirmişti Mollabey azametle etrafına bakınıyor, köpürüyordu Adnan her sözün beni kendilerinden uzaklaştırdığını anlıyor bu defa babasına yalvarıyordu

Vahşi hiddeti son dereceyi bulan milyoner bağırarak Sadri Beyi ve Raifi çağırdı. Beni eliyle göstererek:

— Şu karıyı yakalayın, kapatın bir odaya, diye bağırdı.

Raif kıpkırmızı olmuştu. Sadri bilâkis sararmıştı. Mollabey:

— Ne duruyorsunuz köpek soyları, diye haykırdı.

Raif hiçbir harekette bulunmadı. Sadri:

— İstirham ederim hanımefendi, dedi.

Mollabey tirtir titriyordu. O zaman:

— Yine bu orada. Selimin size saldırdığı sırada sizi ölümden kurtaran benden başkası değildi, dedim. Şimdi emrinize itaat etmedikleri için bu iki mert insanı da kovarsanız sizin için hiçbir şekilde huzuru kalple yaşamağa imkân kalmıyacak, dedim. Hakkımda istediğinizi düşünebilirsiniz. Fakat bu adamları elinizden çıkartmanıza sebep yoktur. Ben bana gösterilen batakhaneye kendi ayağımla giderim. Esasen bana cebir ile hiçbir şey yaptırılmazsınız. Bugüne kadar şerefimi muhafaza etmesini bildiğim gibi canımı ve hürriyetimi de korumasını bilirim.

Kendisine doğru ilerledim. Mollabey bir adım geri çekildi.

— Emel, kendine gel, diye haykırdı.

Korkmuştu. Bunu birden sararmasından anladım. Sadri bu anda mevkiini korumasını bildi. Mollabeyle benim arama girdi ve:

— Hanımefendi bizi cebre mecbur etmeyiniz, dedi.

Bu halin sonu neye varacağı belli değildi. Tam bu sırada silâh sesleri duyuldu. Adetâ bir muharebe. Mollabey başını pencereye

Dışarıda bağışmalar oluyor beş on el silâh birden atılıyordu.

Mollabey ne yapacağını şaşır-mıştı. Haykırarak:

— Ne bekliyorsunuz. Ne oluyoruz. Baskın mı var. Anlasanız? dedim.

Raifle Sadri gittiler. Bir iki dakika sonra Sadri koşarak geldi. Beti benzi atmış gözleri testekerek açılmıştı:

Bekliyecek vaktim yok.

Kendisinden bahsedilen karı bendim. Tuhaf bir sinirle gülüm-siyerek Celile baktım. Sararmış ve kapıya doğru ilerlemişti.

Adnan ayakta ancak duracak kadar zayıf ve bitkin olduğu halde koridora çıktı. Bu anda Selim yine haykırıyordu.

— Bir karı için kötü kişi oımıyalım.

Sadri:

— İstirham ederim hanımefendi..

— Amca, o karıyı teslim et. Sadri ilerlemek isteyen Adnanı göğüsliyerek:

— Sizden önce ben varım Beyefendi, dedi.

Elinde bir tabanca bulunuyordu. Adnan nefes nefese duvara dayanmıştı. Bu anda dışarıda yine silâh sesleri, arkasından bir motor gürültüsü duyuldu. Aşağıdan şu bağışmaları işittik:

— Kaçtı, kaçıldılar.

— Kim?

— Yukarıdan inen adam.

— Raif, Raif kaçtı.

— İki kişi gitsin, yakalasın. Tutamazsanız vurun.

Bu emri Selim veriyordu. Bu anda Mollabeyin cevabını duydum:

— Selim, Selim oğlum, sana yakıştıramadım bunu. Ben senin velinimetimin.

Selim şu cevabı haykırarak verdi:

— Uzun lâfın kıyası, teslim et.

— Ben nereden teslim edeyim. Aşağıda o. Adnanın dairesinde.

Bu dereceye kadar cebin insan görmemişim. Büyük bir nefret duydum. İçimden, yeisle ağlamak geliyordu.

Bu anda ortalık göz gözü görmeyecek kadar kararmıştı. Yukarıda bir oda kapısının kapandığını duydum. Mollabey kendisini emniyete alıyordu. Sahanlığın üstüne doğru sarkan ve alt kat merdivenlerini aydınlatan avize gözümeye ilmişti. Koridora çıktım. Celil kolumdan yakaladı:

— Ne yapıyorsunuz Emel Hanım? dedi.

Fakat ondan kolumu kurtarıp Sadrinin yanına kadar gittim. Anahtarı işaret ettim:

— Elektriği söndür.

Sadri sahanlığa kadar gitti. Elektriği söndürdü. Sahanlık tama-

miyle karardı. Alt katta bilâkis fazla ışık vardı. Selim bunun üzerine:

— Amca, fena olursun sonra, diye bağırdı.

Bir tehlike ummadığım için sokuldum. Göz kamaştıran ışık altında aşağıda yedi sekiz kişi bulunduğunu gördüm. Bunlar ipten kazıktan kurtulmuş, şuradan buradan derlenmiş serserilerdi.

Selim cevap alamayınca:

— Çıkın yukarıya, yakalayın, diye bağırdı.

Fakat kendisi davranmadığı için kimse ilerlemedi. Bunun üzerine küfürler ederek kendisi çıkmağa başladı. Peşinden iki kişi daha geliyordu.

Sadri elindeki silâhla ateş etti. Kurşun raslamadı. Fakat önde Selim olduğu halde koşarak aşağıya kaçtılar. Bundan sonra merdivenin yukarısına doğru ateş başladı. Durmadan ateş ediyorlardı. Küfürler birbirini takip ediyordu. Sadri onlara ara sıra mukabele ediyordu.

İkinci bir defa, aşağıdaki elektrikler söndürerek saldırdılar. Fakat Sadri bu sefer birisini yaralamıştı. Bir feryat koptu. Üst kattan sızan ışık altında iki kişinin sahanlığa kadar çıkmış olduğunu gördüm. Bunlardan birisine ben ateş ettim. Hemen bana doğru döndü. İkinci defa ateş ettim. Şiddetle haykırdı, dizlerinin üstüne düştü. Öteki koşarak kaçarken merdivenlerden yuvarlandı.

İşte bu sırada da aşağıda bir kargaşalık oldu. Dışarıdan silâh sesleri geldi. Yabancı bir ses:

— Kaçın, kaçın geldiler, diyordu.

Bir dakika içinde, alt katta kim-seler kalmadı. Fakat dışarıdaki silâh sesleri bir saat daha devam etti.

Sonradan anladık ki Raif kurtulunca hemen otomobile atlamış ve mümkün olduğu kadar süratle köye giderek düğündekileri alıp gelmişti.

Ayağından yaralanan bir serseriden başka kimse ele geçirilmemişti. Ertesi sabah köşkün etrafında çok sıkı bir tertibat alındı. Korucuların ve bekçilerin yüzlerinde ciddi bir üzüntü vardı. Bir cep-hane bekler gibi silâhlı geziyor ve durup durup etrafına bakıyorlardı.

Köşkün içerisi temizlendi. Eski hayat avdet etti. Fakat Mollabey odasından çıkamıyordu. Bir iki defa Sadriyi yukarıya çağırtmıştı.

İçinde bulunduğum derin teesür ve elemi Celil Beye söylemekten çekinmedim.

Adnanın yanında :

— Görüyor musunuz? dedim. Burada insanları ne kolay harcıyorlar. Adnan itiraz etti:

— Babamla benim düşüncelerim arasında fark var. Emel Hanım. Sizi bir elma verir gibi verecek değilim, dedi.

Mukabele ettim:

— Siz bu kadar zayıf bir karakterde, bu kadar âtil kaldıkça sizden bir elma alır gibi alabilirler.

Bu söz Adnana çok dokundu. Dişlerini sıkarak:

— Hakkınız var, hakkınız var, dedi.

(Arkası var)

HEPSİ UYUYORLAR YAHUT BİZİ
GAFİL AVLA-
MAK İÇİN UYUR
GÖRÜNÜYÖRLER

ŞATONUN KAPISINA GELDİLER
DUR! KİMİSİ... ADANIN SAHİBİ ASOR ADA.
NİZ? LARI KRALININ EMRİYLE
İÇERİ GİRECEĞİZ.

NÖBETÇİ KUŞKULANDI.
İMDAT...

53

ADALAR KRALİÇESİ

ŞATO MUHAFIZLARI
İLERİ ATILDILAR.

NE PAROLA BİLİYÖRLER...
NE DE İZİNLERİ VAR... VURUN...

GONTRAND VARGO VE YANLARINDAKİ İKİ GEMİ
KILIÇLARINI ÇEKİLER İLERİ ATILDILAR. KILIÇ-
LAR ÇATIŞTI. İYİ DÖĞÜŞTÜLER. FAKAT ÇOKLUK ...

GALEBE ÇALDI. VARGO YARALANDI. ADAMLARDAN BİRİ ÖLDÜ.
KRALINIZ YEDİNCİ GONTRAND'U
ÖLDÜRMEK Mİ İSTİYÖRSÜNZ?

BENİ TANIMIYOR MUSUNUZ? KRALINIZA
KARŞI GELMEK İÇİN SİZE KİM EMİR
VERDİ?

ZÜMRÜT VE YAKUT TAŞLARI
OLAN ŞU İSTAVROZ'A YALNIZ
HÜKÜMDAR SAHİPTİR.

BENİ AFFET HÜKÜMDARIM.
AMİRAL ADAYA KİMSENİN
ÇIKMAMASI İÇİN EMİR VER-
MİŞTİ. BİZ EMİR KULUYUZ

AMİRAL İTİMAĞIMI KÖTÜYE
KULLANDI. VARGO BU ADAM-
LARIN SİLÂHLARINI TOPLA

ARKASI VAR

TİCARETE AKIL ERMEZ

Yazan: M. YAMAN

li tesbihli, başı bereli, dudakları daima mırıltılı, namazında, ni yazında bir adamdı. Ona mahallede Hacıfendi, derlerdi. Hacılık da külüstür dükkân gibi babasından kalmıştı.

Dükkânın yeri fena değildi. Dörtüol ağzıydı. Yanında küçük bir kahve, ötesinde zengin bir bakkal dükkânı vardı. Hacıfendi tesbih, günlük, kükürt, acıağaç, olta, çiriş, sakız gibi Mısırçarşısı matahını satıyordu. Satıyor değil, dükkânında bunlar ve emsali bulunuyordu.

Kimseye zararı dokunmayan bir insan olduğu için komşular onun sefalet içinde kalmasına üzüyor ve öğütler veriyorlardı. Şöyle yap, böyle yap, şunu sat, bunu sat.

Fakat hoca biraz inatçı adamdı. Komşularının öğütlerini hiç tutmuyor, inadına eski usulde gidiyordu. Böyle olduğu için de vergilerini bin güçlükle veriyor, evinde karısıyla birlikte tuz ekmek yiyordu.

Günlerden bir gün, hocanın dükkânında başı örtülü, güzel, körpe, yirmisine varmamış bir kız göründü. İlk olarak kahveci dükkâna girdi ve bir köşede oturan komşusuna sordu:

— Bu küçükhanım da kim?

— Bizim akrabadan birisi. Dizlerim fazla ağrıyordu bir iki gün bana yardım etsin diye getirdim. Zaten evde kapalı. Çok canı sıkılıyor.

Kahveci içildi ve fısıldadı:

— Aman hocam bu fırsatı kaçıрма. Güzel kız. İnci gibi maşallah. Suraya su, limonata gibi bir şey koy. Allah seni inandırсын, dükkân arı kovani gibi işler.

Hoca fena halde içerleri:

— Ben akrabamdan bir kızı dükkâna oturtup da ökse gibi kullanır mıyım? Artık, din, iman, ırza, şerefe hürmet de mi kalmadı?

Kahveci söylediğine pişman olmuştu. Fakat hoca ne derse desin dükkâna uğrayıp öte beri soranlar gittikçe artıyor, kızı görmek için yoldan geçenler yol değiştiriyorlardı.

Bu sefer bakkal söyledi:

— Hacıfendi, nasıl olsa genci, ihtiyarı kızı görmeğe geliyor. Bir bahane ile uğrayorlar. Dükkânda çeşit bulundur da para kazan.

Hoca yine tersledi:

— Bana akıl öğretmeyin yahu. Herkesin bir bildiği vardır.

Arası çok geçmeden kız ortadan kayboldu. Haftasına başka bir kız geldi. On beş gün de o oturdu. Ondan sonra genç irisi bir taze geldi. Bir ay da o kaldı. Hoca her değişiklikte:

— Allah akrabayı taallukatı ek-sik etmesin, diyordu. Gelip bana yardım ediyorlar. Fakat yüzleri, gözleri açılır diye fazla tutamıyorum. Sıra ile.

Kızlar gelip gidiyor, dükkânın malı değişmiyor, satış olmuyordu. Fakat Hoca elbiseyi, kunduraları yenilemiş, evine et, turfanda meyva girmeye başlamıştı. Haftada bir kahve içmezken günde içtiği kahve beşe çıkmıştı. Kırk yılda bir gelip, sinameki, karanfil, limonozu soran müşterilere kahve de ısmarlıyordu.

Hocanın bu haline karşı meraklı düşenler çoktu. Fakat bir türlü işin içinden çıkamıyor, ağzını arıyor ve ancak şu cevabı alıyorlardı:

— Bana akıl öğretmeyin. Herkesin bir bildiği vardır. Ticarete akıl ermez.

Kahveci çatlıyacak dereceye gel-

mişti:

— A hocam, diyordu. Nasıl olsa dükkânında bir kız bulunduruyorsun. Senin dükkânındaki kız yüzünden benim bile müşterim arttı. Karşıda, berberde traş olanlar ay-nada hep senin dükkânı dikizliyorlar. İş böyle olduktan sonra suraya çeşit koy, geçer matah sat. Bak havalar sıcak, bir limonatanın ne sermayesi olacak. Hele bir başla, limonata yapmağa yetiştiremezsin.

Hacıfendi bir iki süre okuduktan sonra başını kaldırıyordu:

— Komşu, bana feylimi bozdurmağa kalkma, ben müslüman adamım. Sabi sübyan çalıştırıp elâlemi başıma musallat edemem. Günahtır yahu.

Aradan iki yıl geçti. Hocanın akrabai taallukatından yirmi kadar genç kız veya geçkince kız dükkân-

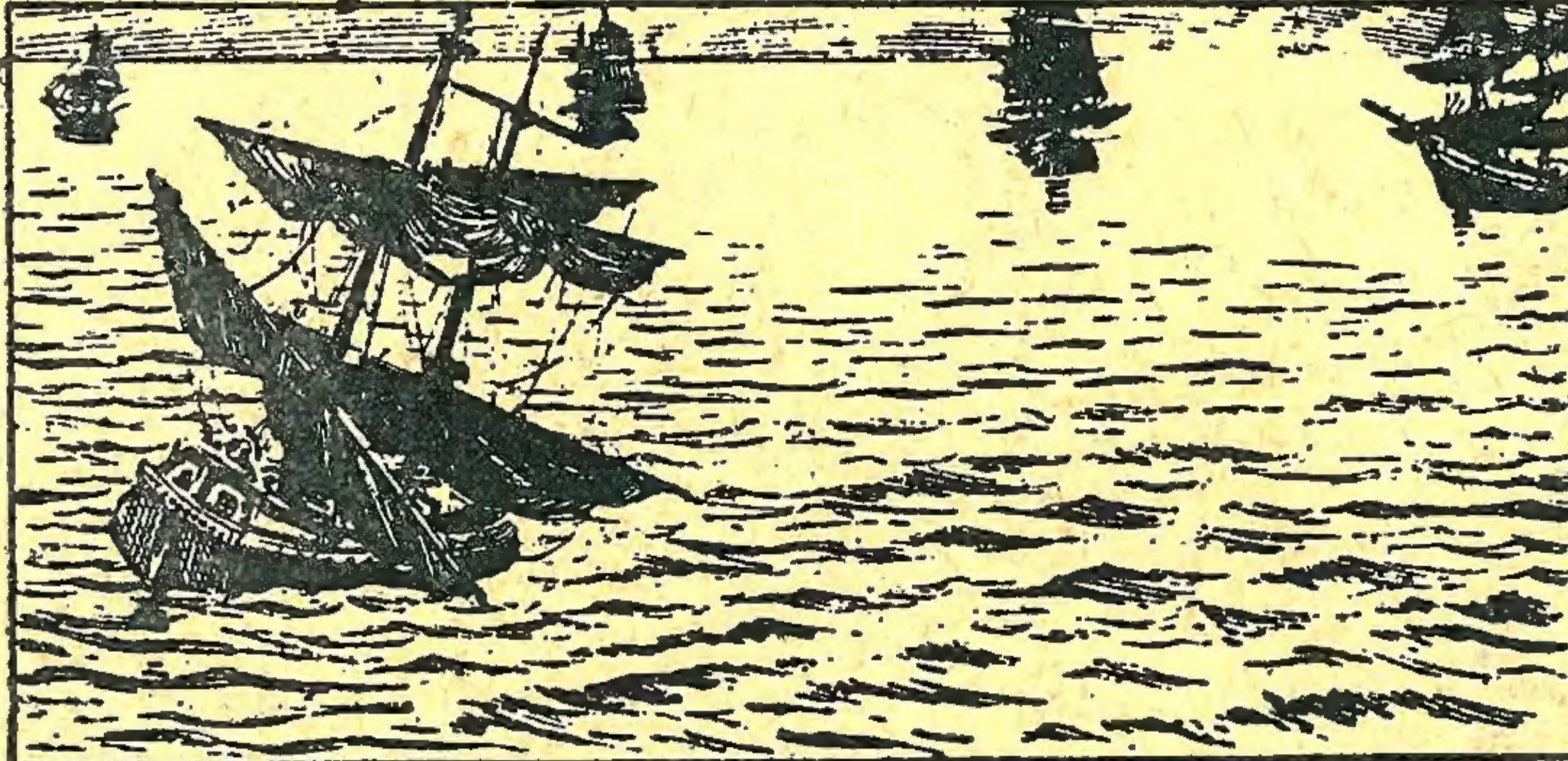

da çalıştı. Nihayet Hacıfendi de bir gün dükkânın kapalı kepenginin üstüne bir ilân yapıştırdı. Dükkânı satıyordu. Kendisi de kahvede müşteri bekliyordu. Nihayet dükkâna müşteri çıktı. Hoca bin lira hava parasını helâlden alıp dükkânı bir tütüncüye devretti.

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

13

FRANSIZ FILOSU'DA MUHAREBE NIZAMINI
ALMIŞ KLEYMOR'U GEVİRMİŞTİ.

TOPGULARIN BAŞIN-
DA SEN BULUN

BAŞÜS TÛNE
KAPTAN

KLEYMOR ADLI İNGİLİZ GEMİSİNİN
DOKUZ TOPU ATEŞE HAZIRDI.

KAPTAN İŞİNİ BİTİRDİK-
TEN SONRA YABANCININ
YANINA GELDİ.

BİZ BURADA ÖLÜME
MAHKÛMUZ. HALBUKİ Sİ-
ZİN ÇOK İŞLERİNİZ VAR.
VATANA LÂZIMSINIZ. ÖL-
MEMELİSİNİZ.

BİZİM KENDİ YAZIFEMİZİ YAPACA-
ĞIZ. FAKAT DAHA ERVEL SİZİ
KUR TARMALIYIZ. GEMİYİ
TERKEDİN GENERALİM.

SİZE BİR KAYIKLA BİR
ADAM VERİYİM. GÜN
İŞİMDEN KAĞIN KURTU-
LUN. KAĞIN VE VAZİ-
FENİZİ YAPIN

ARKADAŞLAR. SAYIN MİSAFİRİ-
MİZ YÜKSEK RÜTBELİ BİR SU-
BAYDIR. FRANSADA GİZLİ YAZİ-
FESİ VAR.

BERTELD ERLERİ TOPLADI.

FRANSADA BİR ORDU KURA-
ÇAK VE KARADAN BİZE YAR-
DIM EDECEK. KARAYA ÇIKMASI
LÂZİM. ZATEN VAZİFEMİZ ONU
FRANSA KIYLARINA BIRAKMIKTI

VAZİFESİ ÇOK CİDDİ AĞIR
VE TEHLİKELİ. ONA YOLLARI
İYİ BİLEN BİR GÖNÜLLÜER
İSTİYORUM. İÇİNİZDE VAR
MI BİR GÖNÜLLÜ?

ARKASI VAR

ERLERİN ARASINDAN BİRİ SIRA
DAN DIŞARI ÇIKTI.

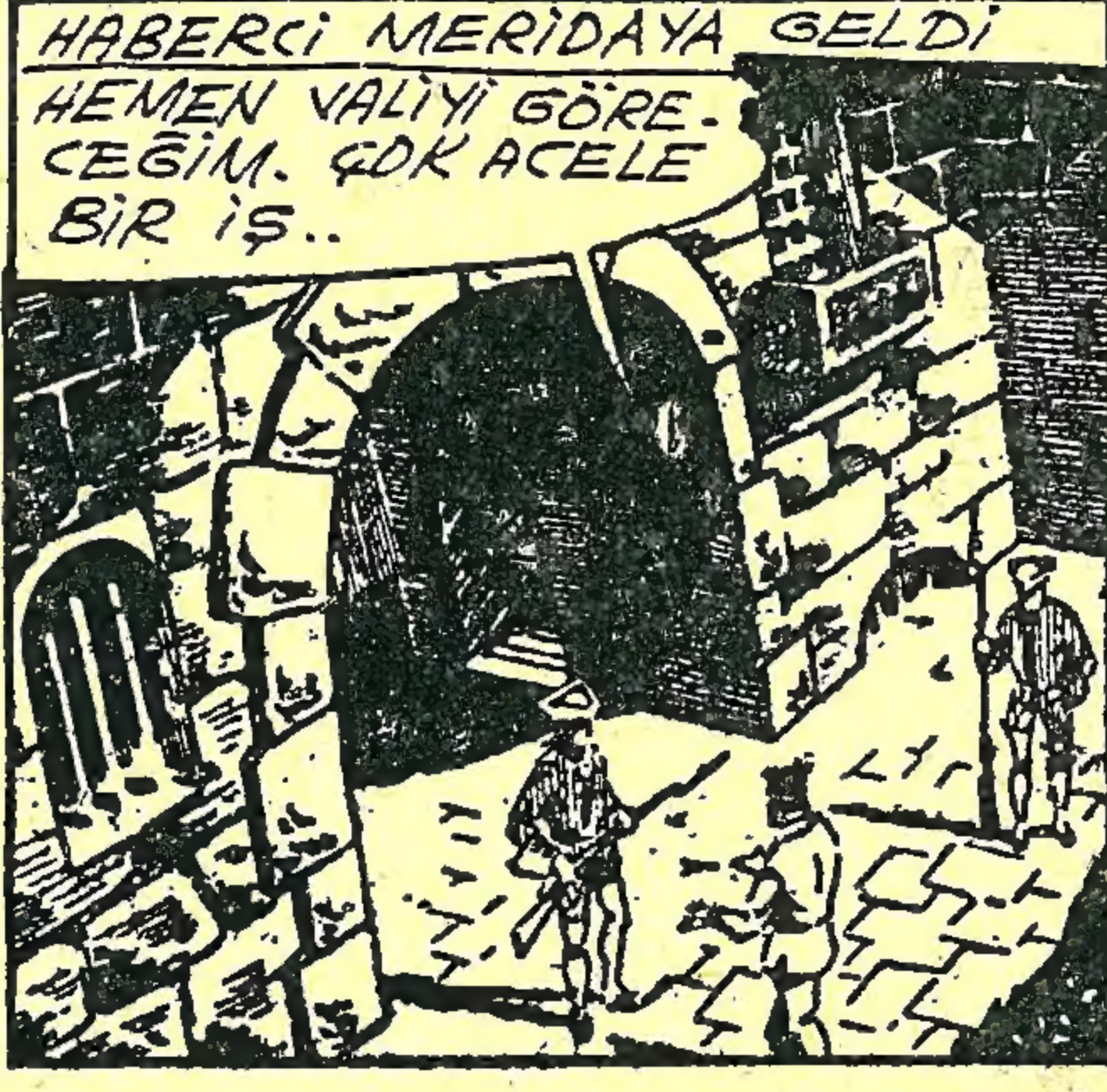

FIRTINA KAPTAN

8

BU MEKTUBU
VALİNİN KENDİ-
SİNDEN BAŞKA
KİMSEYE VER-
ME.. GÖRE-
YİM SENİ.

HABERCI MERİDAYA GELDİ
HEMEN VALİYİ GÖRE-
CEĞİM. ÇOK ACELE
BİR İŞ..

YİNE BU HERİFLERLE
UĞRAŞACAGIZ. EYVAL-
LAH OĞLUM..

VALİ MUHAFİZ KOMUTANINI ÇAĞIR-
DI ŞEHİRİN KAPILA-
RINI İYİ TUTUN..
ŞARK VE CENUP
KAPILARINA
DİKKAT.

KENDİ CİN-
SİNDEN BİR
KRAL KOR-
SANININ İ-
HANE TİNDEN
ŞÜPHELEN-
MEYEN
FIRTINA
KAPTAN VE
ARKADAŞLA-
RI FÜTUR-
SUZCA ME-
RİDAYA YAK-
LAŞTILAR.

GECE BASTIRINCA
GİT BAK.. ŞEHİRİN
KAPILARI TUTUL-
MUŞ MU?

TUTULMUŞ TA SÖZ MÜ?
KİMİ GİBİ NÖBETÇİ
KAYNIYOR.

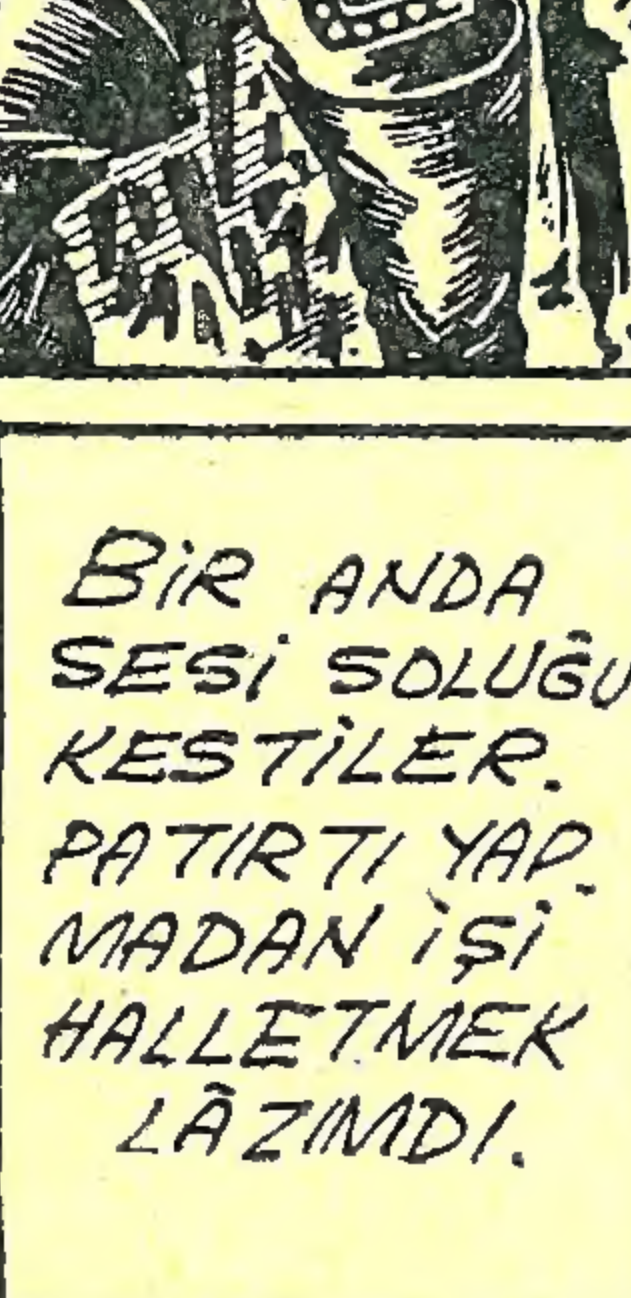
TUHF.. KOKUNUZU NASIL
ALDILAR?

HERŞEYE RAĞMEN GECEYARISI
ŞEHİRE BASKIN YAPTILAR.

BİR ARA ÖNLERİ-
NE BİR NÖBETÇİ Gİ-
Tİ.

BİR ANDA
SESİ SOLUĞU
KESTİLER.
PATIRTI YAP-
MADAN İŞİ
HALLETMEK
LAZIMDI.

BU İŞİ FIRTINA KAPTAN
ÜZERİNE ALDI. YAVAŞ YA-
VAŞ SES
ÇIKARMADAN
NÖBETÇİYE
YAKLAŞTI.

.. VE BİRDENBİRE ENSE KÖKÜ.
NE YEDİĞİ BİR
BIÇAK DARBE-
SİLE YIKILDI

YEŞİL FENER

(6 ncı sayfadın devam)

saatler kadar uzun gelen birkaç sa-
niye sonra o müthiş gürültü işitildi.
Elisa geceliğinin üzerine bir hır-
ka atıp, sokağa fırlayarak hat bo-
yunca deli gibi koşmaya başladı.
Trenlerin çarpıştığı yere gelince ku-
laklarına acı iniltirler çaldı. Birkaç
soluk gaz lâmbası, zifiri karanlık
geceyi aydınlatmaya uğraşılıyor, sa-
hipleri belli olmıyan telâşlı ayak
sesleri duyuluyordu.

Birkaç kişi devrilen lokomotifin
altında kalanları çıkarmaya çalışı-
yorlardı. Ateşçi ağır yaralıydı ve
Jim hiç kımıldamıyordu.

Aradan saatler geçmişti. Elisa
bir gürültü işiterek gözlerini açtı
ve mânâsız bakışlarını tam o esna-
da kapıdan içeri girmekte olan
Sam'in üzerinde dolaştırdı.

Adam her zamanki gibi şapka-
sını çıkardıktan sonra başını çevir-
erek karısının yüzüne baktı; du-
daklarında da buz gibi soğuk bir
tebessüm vardı.

"Olanları biliyorsun, tabii..." de-
di. Kadın perişan bir tavırla başı-
nı salladı. Sam: "On beş seneden-
beri ilk defa olarak bir hatâ işledim
ve yanlışlıkla, yük treninin yola
çıktığını unutarak, 10,45 postasına
yol verdim" diye söylendi.

Genç kadın yine başını salladı,
gözlerinde biriken damlalar, yanak-
larından yuvarlanmaya başlamışlar-
dı. Bu sert bakışlı ve acaip tebes-
sümlü adamdan korkuyordu artık.
On beş seneden beri tanıdığı koca-
sına ne kadar yabancı olduğunu hiç
bu kadar kuvvetle hissetmemişti. Bir
şeyler söylemeye çalıştı, becere-
medi.

Sam, müstehzi nazarlarını Eli-
sa'ya dikerek: "Kendini boşuna yor-
ma, dedi. Ne demek istediğini an-
ladım. Ama yanlış düşünüyorsun.
Ben kasten yapmadım bunu. Dün sa-
bah nöbetten dönerken yeni boyadı-
ğım bahçe kapısının üzerinde
Jim'in parmaksız elinin izini görün-
ce onun geceyi burada geçirdiğini
anladım ve çok fena oldum. O an-
dan beri de aklım mütemadiyen bu-
nunla meşguldü. O kadar dalgın-
dım ki trenin geldiğini farkedeme-
dim bile.

Olan oldu artık. İkimiz de ha-
tâ ettik. Fakat benimkine sen sebep
oldun, Elisa..."

TİCARETE AKIL ERMEZ

(13 üncü sayfadın devam)

Tütüncü açıkgöz bir adammış.
Tezgâha ilik gibi bir kız oturttu ve
kendisi onun yüzünden bey gibi ge-
çinmeğe başladı.

Bir gün kahveci kahveye uğrı-
yan hocaya bunu anlattıktan sonra:

— Gördün mü eloğlu nasıl pa-
ra kazanıyor, dedi. Ticaret dediğin
böyle olur. Herif günde elli liraya
para demiyor.

Hacafendi müstehzi bir gülüm-
seme ile:

— Adam sende, dedi. Bu da
para mı. Şu son iki yıl içinde, Al-
lah bereket versin benim kazancım
haftada beşyüzden aşağıya düşmedi.

Kahveci afallamıştı. Hoca fısıldı-
dadı:

— Oğlum benim gibi müslüman
bir adamın yanında çalışan başı ör-
tülü, güzel bir kızcağızı görüp de
iffetinden şüphe etmeğe kimin ce-
sareti olur. Sen sen ol memlekette
nenin kılığı varsa onu sat. Bak ben
körpe olsun, biraz kartlamış olsun
yirmi kadar müslüman kızını ever-
dim.

— Nasıl everdin hocam?

— Nasıl olacak, herkes su sa-
tar, limonata, tütün satar. Ben işi
toptancılığa dökerek yanıma aldı-
ğım kızları sattım. Allah dirlik dü-
zenlik versin, yirmisi de gül gibi ge-
çiniyor şimdi. Bu zamanda kimin
kızına iyi bir koca bulsan sana beş
yüz kâğıt vermez ki...

Kalb Kalbe Karşıdır!

Demek hayatımı
borçlu olduğun için
seviyorsun?

Belki.

FLORA SAPSARI
KESİLİR. BELKİ
VİOLETİN OYNA-
DIĞI OYUNU
SÖYLESE COR-
CU TEKRAR
ELDE EDEBİ-
LİR. FAKAT
KARAKTERİ
BÖYLE BİR İŞİ
YAPMAĞA
MÜSAİT DE-
GİL.

Corc Vicdanın nederse
'öyle hareket et.
Seni güç durumlaradüşü-
recek sorularla rahat-
sız etmiyeyim.

Teşekkür ederim
Flora!

UZUN UZUN BİRBİ-
RİNİN GÖZLERİNE
BAKARLAR VE BİR-
BİRİNİ SEVDİKLERİ-
Nİ ANLARLAR...

FAKAT VİOLETİN
GÖLGESİ ONLARI
BİR BİRİNDEN AYIR-
MAKTADIR.
ŞUANDAKİ EN GÜ-
NAHSIZ PUSE BİLE
BİR ZİNA DAMGASI
OLACAĞI İÇİN SAB-
REDİP BEKLEYE-
CEKLERDİR.

BU ESNADA
KING KLÜPTE...

Moreno bana doğruyu
Söylersiniz? "Ey
benim güneşim" şarkısını
söylediğiniz o İtalyan kızımı
tanıyormusunuz?

Tabii onu bizzet
buraya ben ge-
tirdim...

Bak öyleyse
neye kaçtı?

Bütün güzel kadın-
lar öyledir.
Merak etmeyin
aynı otelde kalı-
yoruz!

AYNI AKŞAM YEMEKTE...

Corc sana bugün king
klüpte olan tuhaf bir
vakayı anlatacağım.
Baron Kaprinski ile
oturuyorduk...

Evet.

.. Bu sırada şarkıcı Moreno Sahneye çıktı ve
"Bayanlar, Baylar şimdi burada bulunan bir
İtalyan kızının şerefine bir Napoli şarkısı
okuyacağım. dedi "Ey benim güneşimi"
söylemeğe.

Tabii herkesin gözü
onda o meçhul kadını
tanımağa çalışıyor.
Biliyormusun kimmiş
okadın?

Devam et

Şu şenin bana, doğrudan doğruya takdim ettiğin
'Flora değil mi?' Terekkelli Okyanus-
ları aşip, buraya...

BİNBİR ROMAN

Sahimi! sen çok
safsin canım!
Merakımı yenemi-
yerek Morenoda o kadını
nereden tanıdığını sordum.
Biliyormusun neredi bana?

Başka bir
sey bilmek
istemiyorum
Bunların hep-
si iftira.

Violet! Senin o zavallı kızka
Alay etmekten menederim!

VIOLET
DERİN BİR
NEFES ALIR
DEMİR
FLORA
KENDİSİNİ
BARON
İLE GÖR-
DÜĞÜNÜ
SÖYLEME
MİSTİR.
FAKAT
KOCASI-
NIN ONU
MÜDAFAA
EDİŞİ KEN-
DİSİNİ
DÜŞÜNDÜ-
RÜR.

Öylemi sanıyorsun? Öyleise
git sen de sor ona. Otel metro-
le de kalıyor...

Kafil!

BUNA RAĞMEN
GÖRÜŞ SAPSARI
KESİLİR. OTEL
METROPOLE
FLORANIN
KALDIĞI OTELE
DENİR.
BU NE DEMEK
BÖYLE? CANI
SIKILARAK
KALKAR VE O-
DASINA ÇEKİLİR.
VIOLET BİR
MÜDDET EVDE
DOLAŞTIKTAN
SONRA GİYİNİP
SOKAĞA ÇIKAR.

GECEYİ BARONLA BİRLİKTE DANCING DE GEÇİ-
RİRLER.

Sen de bir şeyler var Violet?
Bir şey mi oldu?

Hayır Fakat korku-
yorum.

HER ZAMANKİ GİBİ EVE GEÇ YAKİT GİRER.

Bir mektup okurken uyumuş. Acaba
ne dir?

Bir çocuk Fotoğrafı!
Arkasında da bir
isim yazılı:
Rudy...
Kim acaba
bu Rudy?..

ARKASI VAR.